

*Читалище „Напредък – 1870”
град Лясковец
Литературен клуб „Вдъхновение”*

Галина Московна

*Божествено
докосване*

*Поезия
2010г.*

*Багрите разпръснаха коприна.
Сътвориха мъничко сърце.
Времето отново спира ,
нарисувани мечти и ветрове...*

ЛЯСКОВЕЦ

В този град от вековете,
съграден от нашите деди,
събуждат се отново боговете,
дали нова песен в зори.

В този град с манастирската обител,
тайни крила толкова лета ...
Закрила търсили, намерили опора,
чеда родени през тези времена.

И Левски тука е отсядал,
събирал чети и борци.
За народа си е страдал,
достойно пътят му да продължим.

Духовна святост, вяра и надежда,
събирана за нас сега!
Трудния им път да продължим,
на дедите родни дълбоко да се поклоним!

Пред портрета на Левски

*Величествен и горд, достоен,
Апостолът пред нас стои.
Сила мъжка ни внушава
И търсим обич в сините очи.
Лицето му изпито, уморено.*

*Лъч изгрява в този час.
Единствен, Българийо, за тебе,
Винаги до край се бори той.
Съзаклятници, съратници, войводи,
Кръста му понесоха до нас.
Истината търсеше и не забрави
народа свой до сетния си час!*

130 години свобода и победа

Светът отново се пробужда за живот.
Войната е спечелена отдавна – 130 лета.
Остават книги и снимки пожълтели.
Борците гледат с вдигнати чела.
Освободителите, безстрашни войни,
Дали живота си, честта ,
А ние чедата им свободни, празнуваме

И прекланяме глава!

Признателност за нашите деди велики.
Оръжието им да е реликва и съдба.
Бъдещето ново да създаваме –
Единство, творчество и свобода!
Децата свои с любовта си да дарявам,
А не да водиме война!

Търновград

Търновград, примамваш ме ти
със своята хубост вековна ...
Кой ли художник те сътвори,
в сънищата си дивни нощем?

Вървя по калдаръмени улици,
докосвам се до твоята душа.
Търновград, съградена история,
съхранена в нашите сърца.

Своя дух си запазил сега –
гордостта на царете ...
На цариците хубостта,
поетичния свят на боговете.

Търновград, обичам те още
с Янтра пенлива, извила снага.
Царевец и кулата на Балдуина,
вятър в косите ми повя.

Търновската царица

В каква ли хубост те облече,
природата от векове?
Каква ли тайна ти отнесе
под хълма с изправени коне?
И песните какви ли ти припява
с корона златна, златна на глава?
И накитите със брилянта,
С каква душа, душа си ти била?
Величествена , горда , необятна
е родната ни , българска земя.
И крепостта, и Царевец и Янтра,
извила своя, своята снага.
Вековна слава и реликва,
търсим тук във този час.
Величествена е гледката красива ,
събужда спомени във на
Любови ли събираме за сбогом?
И къщите сега мълчат.
И слънчев лъч, и вятър във стъклата -
превърна се във песен този стих..

Конските копита

Конските копита се събуждат,
галопират в моята душа.
Унасям се и в теб намирам
една пулсираща звезда.

Красива е природата край мене –
воали, въздух, кехлибар.
Огън, пламък и жарави,
запалвам нестинарска жар.

Нозете ми премръзнали и боси,
танцуват танца на нощта.
Ритъм слива се в камбани,
поляната оглася вечерта.

Чудотворната икона омагьосва –
Светът разтваря се сега.
Молитва отправяме към Бога,
за здраве и поличба в утринта.

О, Родино!

Откраднах чувствата на скитница.
От болка сърцето немей.
Тръгвам по калдаръмена улица...
Босонога, кой ще ме спре?

О, Майко моя, мила, свидна!
О, Родино, потънала в жал!
Немеят и притихват всички
пред вековната ти красота!

Страдалнице, хилядолетна Богиньо!
Прекланяме ти се сега!
Трудностите преодоляваме!
Ние сме твоите чеда!

Божествена сълза

Спрях дните да броя,
спомените нижат се безкрайни.
В китното селце, в една гора,
аз намерих те - моя мечта!

Сбъдват се поличбите твои,
Богородице, майко добра!
Божи дар ли докосна
моя дух, моята душа?

Прекланям се пред теб сега,
божествена и неповторима,
Деня, в който те докоснах с поглед,
ти докосна ме с божествена ръка....

Палитра

Побелели спомени горещи,
камбани отекуват във нощта.
Огньовете – нестинарски песни.
Светът събужда се сега.

Изгрява пролетно слънце,
лъчи обгръщат нашата Земя.
В един прозорец се събират,
музика и стих – мечта.

Дъгите се преплитат и пилеят,
цветовете свои през дъжда.
Птица литва и немея ..
При мене идва любовта.

Умиращ и раждащ

Умиращ и раждащ,
от изгрев към залез,
поетът поел е своя олтар.

Огън в очите,
пламък в сърцето,
песен запява на своя народ.

Години безкрайни...
Уморени са дните...
Думи отекват в твойта душа.

Лъч те докосва,
светлина от безкрая.
Тебе достигам . Бяла мечта!

В памет на Петя Дубарова

Политна душата ти- ранена птица,
Ефирна , нежна – кадифе.
Тичаш ли все още боса,
Яхнала времето с криле?

Докосваш душите ни, човешки.
Угасва част от твоята любов.
Багрите събираш във стъклата,
А поезията ти - свобода и зов!
Рисуваш с думи приказки вълшебни.
Обичаш още детството си ти.
Винаги в сърцата ни ще палиш.
Алена звезда, която да да блести!

Завръщане

Завръщам се макар и малка —
прашинка съм от цялата земя.
Пулсира душата ми ...Всемира
докосвам с моята душа.

Прекрасна е природата кристална,
въздухът край мен кръжи.
Докосвам го със пълни шепа,
камбанен звън ехти...

Детенце малко се усмихва,
разцъфва детското лице.
Зрънце житно ще покълва -
пулсира моето сърце.

Завръщам се при тебе преродена,
земя на моите деди.
Завръщам се и Бог аз моля:
„Пази децата ни добри!”

Усещане за живот

В душата ми бяла – нежно докосване.
Жрица велика и събдница в мен...
Долитна на прозореца птица,
вести донесе ми в есенен ден.

Листата жълтеят, лози натежават.
Кехлибарени страсти докосват Света.
Глътка вино отпиват с целувка,
докосват нежна женска ръка.

Потъват в нощно вълшебно ухание.
Пулсира душата ти мъжка сега.
Отпиват своите горещи страсти,
притихват и онемяват на мига...

В душата ми бяла – нощно докосване.
Луната плува в звездно небе.
Звезда изгрява и едно събуждане -
роди се с вик малкото дете...

Огнен танц

Изгуби се сред пепел на жарави,
нестинарски танц и огнена душа.
Разтвори сетивата си заспали,
за нова обич ти сега!

Докосна сетивата ми случайно.
В съня се срещнахме сами.
Намерихме ли топлина в сърцата?
Докоснаха се нашите искри.

Стъпвам аз върху жарава.
Огън буен е моята душа.
Полъх докосна ми снагата,
затанцувах огнен танц сега.

Танц върху жарава

Стъпвам аз върху жарава.
Огън буен е моята душа.
Изгаря всеки без остатък.
Полъх нежен, ти ли си това?

Докосваш сетивата ми с усмивка
в съня ми, като нежен зов.
Търся топлина все още –
не намирам пламенна любов.

Изгуби се сред пепел на жарави
гласът ти звучен – нов рефрен.
Целуваш облаци прекрасни.
Твоят дъх отлитна този ден.

Някъде във нищото безкрайно,
душата ти е вик в нощта
като цветно огледало
рисува образи върху дъжда.

Медена камбана

Душата ми е медена камбана,
събрала звуците на пролетта.
Търся пулсациите от жарава,
запалена за танца през нощта.

Огън и жарави, и камбани,
вълшебни звуци и мъничко дете.
С чудотворната икона те омайва,
светъл празник край море.

Душата ми – икона и камбана.
Разцъфнала е – розов цвят.
Жадува сълзите на живота,
живее в измислен свят.

Обичам те! Душата ми ридае
за среща кратка – светъл миг.
Докосната от ручей в безкрая,
за теб написах този стих...

Заглъхват камбани

Заглъхват камбани след празника свят.
Затварят врати боговете.
Смирено пристъпваш към своя нов бряг,
търсец път към ветровете.

Притваряш очи и немееш сега.
Молитва към Бог ли отпрвяш?
Пламъче малко запалваш, защо –
защо ли от мене огъня вземаш?

Тихо е в божия храм и мълчим –
само святи икони...
Сам си – търсиш и намираш покой,
за душата, бленуваща още...

Нестинарка

Отвори пак старата ракла!
Везана кърпа вземи!
Огледай се в светлината!
Буен огън разпали!

Ще чакаш да се свечери.
С икона във ръцете,
ще огледаш ти жарта
и нестинарска песен ще запееш!

Ще затанцуваш огнен танц,
под звуци на ручило
и до сутринта пропочества
за тайнство ще изричаш!

Отвори пак старата ракла...

Нестинарски танц

Търся те като герой от нямо кино,
изгубен нейде в тъмен мрак.
Намирам те едва сред пепел на жарава,
запалена за нестинарски танц.

Пламъчета малки светят.
Примамват ме с огнени очи.
Аз без страх при тях отивам,
да докосна твоя огнен плам.

Под омайни звуци на ручило,
пристъпвам бавно в транс...
Очудено ме гледат всички –
не вярват, че това съм аз...

Нозете ми докосват нежно,
запалената нестинарска жар.
Става ми леко на сърцето,
че трудностите побеждавам аз.

Подарена обич

Разголих душата си пред теб.
Поднесох ти я на тепсия.
От старата ракла вземах
везана кърпа да я покривя.

От старата ракла вземах
частица от бяла магия
и капчици от роса
да я пречисти в цветна орисия.

Разголих душата си пред теб.
Омесих погача от злато.
В нея лъчите събрах.
Подарих ти обич и ново начало.

Песента на щурците

Прекрасна е песента на щурците,
докосва в миг твоята душа.
Търсиш някъде ухание,
летен мирис на трева.
Чувствата ти да погали
със своята невидима ръка.
В прегръдка да заспиваш нощем,
в нежна прегръдка на жена.
Годините са полетели птици
търсеци рано в утринта
слънчев лъч и песен на щурците,
ухание на откосената трева.
Любов и нежност, вяра и надежда,
сега отново в нас горят.
Преплитат ни се чувствата в магия,
невидима магия в този свят.
Песента на щурците е приказка,
докосва в този миг Света.
Годините са отлетели птици,
а ние си оставяме деца...

Наниз

Огърлица си сплетох от дъжда,
Огърлица от моите години,
Редували се в златни правила,
грозд от кехлибар и зими.

После пролетта дойде.
Разцъфна моята усмивка.
В песен превърнах се сега -
Жена, и майка и любима...

Нанизват се кехлибари от жарта,
на топлина от есенното слънце.
Идва зима с невидима ръка,
посипва снегове – коприна.

Огърлица си сплетох аз сега.
Докоснах щастието свое,
търсила го дълго във жарта,
то било е тук до мене...

Летни кръговрати

Пътуване и пролетта отлита,
докосва лятото във утринта.
Усмивка топла и ръка съдбова
примамва тихо, тихо вечерта.

Искри и аромат в душата,
липите ме примамват в този час.
Докосване и погледи безкрайни
ключът съдбовен е сега за нас.

Въпросите – запалени жарави,
глътка вечност – стих във утринта.
Камбанен звън – притихнали олтари,
отронени сълзи и стих от песента.

Есен

Тихо е ...Тихо е...Есен е вълн.
Падат листа пожълтели.
Стихва жътва. Камбана звъни,
песента на щурците заглъхва...

Песента на щурците се сви .
Прибра се в цвете от пясък.
Усмихна се закачливо деня .
Надежди дъждовни изпарати.

Изпрати своя сълза,
към обширни поля и комини.
Пречисти отново света,
нарисува новите багри.

Тихо е ...Тихо е ...Зима е вълн.
Усмихват се закачливо звездите.
Вещаят те нови искри,
мечтите да превърнат в награди.

Сбъдната поличба

Отново приближава септември
с нови надежди, мечти.
Отново кехлибари събуждат,
жадни спомени и горещи сълзи.

Не поглеждай в очите ми –
там пламък гори!
Отвори душата си –
слей я с моята до зори!

Обичам те, нежна ,
мила и дивна дори!
Обичам те, ненагледна –
поличба сбъдната без лъжи!

Рана съм

Рана съм в душата ти самотна.
Болка съм , която да боли.
Несътворена обич и поличба.
Блян във твоите очи.

Изгубена, изнемощяла и различна,
лутаща се из лабиринти по света.
Търся те – не те откривам,
моя, несътворена от извора сълза.

Огледален образ – уморена птица.
Душата търси песен и любов.
Докосвам твоята десница,
да посрещем изгрев и живот.

Рана съм в душата ти самотна.
Блян във твоите очи.
Огледален образ и Зорница,
изгряла в утрото на нашите мечти.

Пъстроцветие

Всеки стих е капчица вино.
Всяка дума – вик на дете.
Всяка мисъл е ново начало.
Всяка истина – земя и небе.

Всеки зов е ехо в простора.
Всяка радост – болка и смях.
Всяка мъка е рана съдбовна.
Всеки жезъл – огнена мощ.

Всеки поглед е тайно привличане.
Всяка усмивка -- светлина и любов.
Всяко докосване е броня кристална.
Всяка целувка – огън и зов.

От ветровете

От ветровете търсих свободата.
От залеза – изгубена сълза.
От изгрева – любов гореща.
От извора – живата вода.

Намерих те, любов среднощна,
птица, и перо и мощ...
Намерих те като сълзица,
роса и майчина любов.

Дете любимо, мое, свидно,
запълнило живота ми със смисъл нов.
Пулсиращо сърце на жрица,
сбъдница за цял живот...

Сега съм тук при тебе аз различна,
омагьосана от твоята любов.
Вричам ти се и те моля:
„Обичай мен и моя зов!”

Не прося обич

Не търся нежност, а докосване,
ветре мой, мой полъх във зори.
Събужда се в мен едно прераждане
и политат твоите мечти.

Не търся ласка, а събуждане,
полъх нов на моите мечти.
Разпръсква вечер твоите илюзии,
фантазиите литват, но уви!

Не търся огън, а огнище,
да стопля своите ръце.
Тихо като в танц пристъпвам
с боси, премръзнали нозе.

Не прося обич, а обичам,
дори и много да боли.
Животът е една награда,
с която трябва да горим...

Докоснато предчувствие

Приближавам те бавно, моя сълза,
моя песен, неизпята във нощите,
моя мила, непозната душа,
моя симфония и вълшебно предчувствие.

Приближавам те в утрото на моя живот.
С тишината обгръщаш ме цялата.
Търся те, вдъхновение от морето сега.
Пробуждам се от съня си във нощите.

Озаряваш ме , моя бяла мечта.
От Всемира изгряваш – не виждам те!
Докосвам те с устни – рисувам те!
Рисувам по пясъка на твоите фантазии...

Летни спомени

Радвам се на лятото горещо –
капките дъждовни в моите мечти.
Клепачите ми са Зорница,
притихвам уморена и боли.

От нищото откъзвам багри –
парченце от синьото небе.
Търся те - не те откривам,
мое вълшебно щастие в зори.

Образ нереален си изграждаш,
за теб различна съм сега.
Фантазиите литват, литват –
надежди с пеперудени крила.

Не ме идеализирай нощем,
не съм мечта, а майка и жена.
Протегнеш ли към мен ръка – изчезвам,
далечна, непозната на мига.

Не, не ме идеализирай нощем!
Не съм аз твоята мечта,
а майка с ежедневни грижи и
тревоги, но с вдигната глава.

Прошепнати думи

Какви ли думи ти прошепна,
когато първата целувка
получих в този зимен ден,
пред лумналия огън буен?

Звезди огряваха нощта.
Докосваха душите онемели.
Вековният ни град сега
за среща първа ни покани.

Не чух аз думите – звезда изгря.
Едва усетих първата целувка.
Буен огън запламтя,
страстта в душите ни събуди.

Хванати вървахме за ръка
по тъмни улици вековни...
Търсихме ли любовта
или тя ни се усмихна нейде?

Не успях да изрека слова.,
лудо сърцето ми туптеше.
Хванати с тебе за ръка,
съдбата ни завинаги обрече...

Отпита нежност

Постелих чувствата си върху твоя рана.
Крещи душата, уморена от любов.
Тръгвам си отново непозната,
събудила във тебе вечен зов.

Потапям мислите си в огледало.
Събуждам приливите във нощта.
Завоите са нашето начало.
Пероните - измислени слова.

Разбивам с устни отминали въпроси.
Мостовете са малките неща.
Душата ми – огнище и камбана,
отпила нежност от твоята съдба.

Вълшебница, орисница и съдница
на клада нека , нека да горя!
Обичам те! Обичам те завинаги!
С насъщния отронваме неотронени слова.

Постелих чувствата си върху твои рани.
Потапям мислите си във нощта.
Разбивам с устни затихващи камбани.
Отпивам нежност от твоята съдба.

Вървя към твоето мълчание

Вървя към твоето мълчание
без думи и сълзи.
Вървя по тъмни коридори, улици
твоя лъч с усмивка ме дари.
Защо затвори врата си сега?
Защо стена издигна по между ни?
Защо разкаля бистрата вода?
Защо ли огъня изгуби?
Вървя към тебе с пламъци, с мълчание.
Топлина от мене ще ти дам,
да стоплиш огън буен,
нестинарска клада – дан!
Там , където тъмното се слива
без думи и сълзи.
Търся твоето мълчание,
моето мълчание да сътвори.
Вървя към твоето спасение..
.На клада ли си или не?
Търся в теб усамотение,
моя дъх сега да спре...
Вървя безпътна и унесена...
Душата търси твоя зов.
Изгуби се умората смутена.
Душата търси твоя зов...
Вървя към твоето мълчание,
без думи и сълзи...
Вървя безпътна и унесена,
сбъднала своите мечти...

Нощем с белите коне

Нощем с белите коне,
препускам към звездите.
Потъвам в звездното море.
Търся там мечтите.
Ще откъсна аз от тях
прашинка мъничка само.
Нека в майската нощ
да се опра на твоето рамо.
Ще докосна аз със крила
тази нощ забравима
и с огнена стрела,
ще прониква самота незрима.
Нека се усмихне тя,
да докосне тънки струни,
там, под звездното небе
радостите земни да потърси...
Да се слоят в едно,
да достигнат небесата,
да разцъфне розов цвят,
да се роди зората
.Нощем с белите коне
достигнах щастието земно.
Докоснах струната на любовта.
Къде роди се непокълналото цвете?

Моя свят олтар

Уморих се след думи да тичам.
Босонога кой ще ме спре?
Мечтите в мен са още живи
и търся твоите ръце.

Очите ти и пламъка среднощен.
Дланите ти с топлина и жар.
Сърцето пулсиращо за двама .
Душата ти е моя свят олтар...

Времето тик – така

Времето отмерваме с часовник.
Часовник ли е твоята душа?
Търсиш ритъма среднощен,
в тъмното отваряме врата.

С поглед буден те примамва.
Усмихва ти се на шега.
Докосва твоето тяло нощем,
ти обгръщаш го с тъга.

Майсторът часовници поправя.
Иска времето да спре.
То усмихва му се вечер.
Стрелките влюбено звънят, къде?

Гонят се по циферблата.
Отмерват нашия живот .
На децата дните нелетели.
На нас - оставащия ден...

Времето отмерваме с часовник.
Усмихва ни се на шега.
Огледалото ни е тревожник,
навън луната пак изгря...

Белота

Белота и нежност...Тишина...
Разлиства се душата ти човешка.
Под купола една жена –
магия , и стихия, и надежда.

Омайни звуци...Мараня...
Птица литва във безкрая...
Докосва те лечебната ръка.
Отлита болката незначайна.

Потъваш в море от самота.
Отлиташ някъде към края.
Картина горска, тропот и мечта,
душата пее пак във рая...

И музика, и топлина,и тишина,
вълшебство е сега за двама.
Любов прелива и тъга.
Идва , идва младостта незначайна...

Обич – нежни имена...
Вълшебство, и камбани, и стихия.
Омаьосва душата ти сега,
отделя се и литва над Земята.

Пътува в други светове –
лабиринти, кръгове в простора.
Лъкатуши в океани и море,
докосната от ръката на поета...

Вечност, самота и лабиринти.
Времето препуска, галопира пак само.
Събира пролетни цветя във шепи
И тръгва си по пътя, но защо?

Белота, и нежност и вода...
Разлиства се душата ти, човешка...
Събира в шепи пролетни листа
И тръгва по пътя на поета...

Звезда в сърцето

Звезда в сърцето ти запали-
искра пламтяща в зори.
Едно вълнение приморско -
за миг в душата ми се приюти.

Незатихващо, любящо , жадно
Виж - чайка прелетя!
Достигна със криле случайно
бурните вълни на младостта!

Разпали се жарава нестинарска
на морски бряг сега.
Чудни песните припява -
една жена с огнена душа...

Палитра от вдъхновения

Събирам своите надежди
в букет от пролет и треви.
Навън на люляци ухае
и аромат на дъхави мечти.
И билките събирам лековити –
енъовче, омайниче, пелин.
Отвара чудна ще отпия,
мъката си ще пречистя този ден.
Самодивите ще търся в гората.
Нестинарките - край черното море.
Жарава ще разпалвам във душата.
Светът ще ни поръси с живата вода.
И болките ще чезнат от Земята.
Ще диша преродената зора.
Плодородна майчица – орлица.
ще храни своите чеда...
И зрънце хлебно ще покълне
в чернозема на родната страна.
И стръкче златокосо ще извие
на пролет своята снага.
Клас узрял ще тегне над Земята.
Слънце ще изпраща своята любов.
Млада, хубава невяста
погача ще омеси без тъга.
Ще чака своята изгора
и с песен ще омайва есента,
а зимата ще е спокойна,
родната страна покрила с белота.

Жива вода

Като капка жива вода,
търся пътека към тебе.
Сутрин по росна трева.
Вечер в топлина от звездите.

Тръгна си плахо денят...
Залез погали очите.
Намери извор с жива вода,
в твоя съдба ме обрече.

Самодиви с разпилени коси,
билки търсят в полето,
с огнени черни очи,
омагьосват светлините в небето.

Като капка жива вода,
търся извор в душата
и една неродена мома,
вплетена обич в сърцата...

Песента ми се накичи

Песента ми се накичи
с накит от пролет и треви.
Докосна пресъхналите устни,
отлитат пеперуди в зори.

Далеко, някъде в безкрая,
прегърнати от въздуха едва,
птици литнали в простора,
завърнали се по родните места.

Песента ми сля се с капчуците.
Уморено времето заплака сега.
Докосна пресъхналите устни,
чакали отдавна в нощта.

Песента ми се накичи,
нагиздиха я във нощта
като млада нестинарка,
извиваща в танц снага.

Влюбен стих

Искам да те гледам боса,
да стъпваш по росната трева.
С коси разплетени – коприна,
с тънка, самодивска, изваяна снага.

Искам да събуждаш изгрева,
с твой поглед на сърна.
Трепетно сърцето да пулсира,
да търси живата вода.

От менците ти да отпия,
глътка обич и сълза,
а после да полееш тихо
цветята в моята душа.

Неземна, моя , мила
изгоро, сбъднице в зори!
Обичам те и Бог аз моля:
„Дай ми огън и искри.“

Запей ми песен за душата,
с глас загорски от Пирин
и само вятърът в стъклата
да чува моя влюбен стих...

През гората, либе, аз ще дойда

През гората, либе, аз ще дойда,
сребърните менци да напия.
Китка от глава да ти открадна,
в мойта пазва да я скрия.

Нека Слънцето да ти завижда
и Земята родна да въздиша.
Че те любя, любя аз отдавна
и без теб, без тебе аз не мога.

И луната нека да изгрее,
пътя ни на двама да огрее.
А звездите нека да засветят
и душите наши да възпеят.

Първо либе

Защо ли самодивите не дойдат,
да вземат тази тежка болест,
дето тлее по Земята,
дето взема ни душите?

Защо ли лековито биле няма ,
за тази болест, наречена – любов?
За други може би с искрите
гасне първата без зов?

Защо ли в танц среднощен,
грабва ни самодивското хоро?
Защо бездомни и унили,
търсим мъничко добро?

Защо ли клетвата остава,
не забравяш либето си ти?
Първото...А вече е умрело...
То душата цял живот гори....

Защо ли с въздуха край тебе,
долита всяка вечер то?
Песните си пак припява,
приседнало на старото легло...

Защо ли? Защо?

Кукувица - бродница

„Кукувица – бродница ще стана...”
Елисавета Багряна

Майко, кукувица - бродница ще стана.
Ще отида по чужбина.
Тежки дари да дарявам.
Бели преди да препридам...

Майко, защо курбан да правиш,
за тези изстрадали души?
Защо ли вечер да замръкваш,
отново с насълзените очи?

Защо ли като тежка сватба,
без роднини и деца,
да се вричам и обичам,
родната си българска земя?

Кукувица – бродница останах...
Търся своя род и дом.
Отлитна гълъб, огънят догаря,
отново съм без стон при тебе , майко....

Тежка сватба

Майко, защо курбан ти правя?
Душата стене , стене и ридай!
Отлитна гълъб...Огънят догаря...
Пътя ти ще продължим до край!

Майко моя, свидна, нежна, мила,
присядаме сега до теб.
До вечния ти храм обречен , мила,
без тъга сълзите нека спрем...

Ще те помним все така красива,
забързана , чевръста и добра.
Звънките ти песни в ясни нощи,
припяваме със твоя глас сега...

Долиташ във съня ми като птица.
Присядаш тихо ти край мен...
Погалваш с нежност русата къдрица...
Потъвам, чезна , чезна в твоя ден...

Майко, защо курбан ти правя?
Душата стене, огънят догаря...
До вечния ти храм обречена съм,
потъвайки да чезна в твоя плам...

Танц като вода

Такуват девойки танца различен.
Вятър развява разпилени коси.
Извиват снагите си в кръщна стихия,
водени леко от ритъм и стих.

Усмивки прекрасни грейват тогава.
Онемява Слънцето от хубостта.
Облечени те са в дивна премяна –
бяло , зелено, червено сега.

Песен оглася поляната райска.
Глас медовина на красива мома.
Момък с тъпан танца извива,
скрито поглежда към девойка една.

Влюбени погледи – китка от здравец.
Усмивки грейват на пълна луна.
Душите се сливат – изгрява зората.
Песен звъни – жива вода...

Самодивско хоро

Горски звуци на камбани,
мъже, притихнали в ношта,
тръгнали да търсят нейде,
самодивска изворна вода.

Чуват шепот на листата,
скрили са в своята душа
една девойка, дивна самодива,
там, край старата гора...

А тя е вълшебница в гората.
Блещукат нейните очи,
две звезди, изгряващи – коприна,
с извити клепки на сърна ...

Облечена е в риза бяла,
с дантели везани като снега.
Багрите докосват ѝ душата,
душата самодивска на жена.

Припява тя със глас неземеен,
песента на старата гора.
Танц отнася и душата,
трепва женската снага.

Косите и земята ще докоснат.
Нозете ще целунат пепелта.
Сърцето и ще тръпне от забрава.
Устните и ще те омаят в утринта.

Танцуват орисници танца среднощен

Танцуват орисници танца среднощен.
Самодиви с разпилени до земята коси.
Сълзите докосват лицето ми младо –
раздяла последна на пълна луна.

Разбито сърцето е – плаче душата.
Търси отново жива вода.
Докосва случайно лъч от Всемира,
отново изгрява светла зора.

Грейва усмивка – танцува Луната.
Докосва с лъчи самодивска жена.
Песен запява с глас медовина,
оглася в миг цялата Земя.

Кутията със старите мечти

Кутията със старите мечти,
намерих някъде в мрака .
Потърсих твоите очи,
потънах и останах няма...

Докоснах твоята душа
с перце от бяла птица.
Няма друга красота ,
с която огън да догаря...

Докоснах твоята сълза ,
отронена от ветровете.
Потърсих смисъла сега,
с песен да достигна боговете.

Кутията със старите писма,
събудиха в мен мечтите.
Намерих твоята душа,
потънах и при теб останах...

Кутията със старите писма...

Всеки щрих

Всеки щрих е дъх от безкрайното!
Всеки пулс е трепет и зов!
Всеки огън гори за последно!
Всеки стих е житейски въпрос!

Всяка дума е пареща болка!
Всяка нежност – порив и зов!
Всяка сълза е бисерна капка!
Всяка целувка – огън от любов!

Всяко докосване – дъх за последно!
Всяко поглеждане е раздяла в зори!
Всяко усмихване – жест безпощадно!
Всяко усещане с пламък гори!

Всеки штрих е болка последна!
Всяка дума е порив и зов!
Всяко поглеждане е нежна целувка!
Всеки стих е изпълнен с любов!

Писмо до татко

По цвета алея аз не вървя.
Не търся хорска отплата.
Стига ми само малка звезда,
докоснала душата ми млада.

Нека поседнем както преди -
двама, но вече различни.
Ти с побелели коси -
аз със цвете в косите...

Слънчев лъч да погали дома,
да разроши чувства заспали.
Нека само за миг да поспре,
в огледалото – твоя прозорец.

По цвета алея аз не вървя,
по път осяян със болка.
Кръста си нося на своята съдба –
Христовия кръст към Голгота...

Безсънните нощи на мама

Безсънните нощи на мама...
Отплата ли искам сега?
Търся в просторите сянка
и топла , нежна ръка...

Птиците – отронени листи,
огърлица от кехлибари в нощта.
Събираме в шепи необятни
и търсим топлина в утринта...

Птиците – отлитнали години,
просторите погалват на мига.
Разцъфна пролет снежнобяла,
дари ни със сълзите на света.

Луната – нощната симфония.
Звездите – очите на света.
Аз отново ли се будя,
докоснала спомен и мечта?

Безсънните нощи на мама –
отплата, олтар и съдба...
Потъваме , потъваме двама,
луната отново изгря..

От съня на нощни пеперуди

От съня на нощни пеперуди,
откъзвам края на деня ...
Докосва ме едно пробуждане,
сега през есента...

Сънувам спомените летни –
поля, гори и планини,
и просторите небесни,
литват моите мечти...

Поглеждам синевата.
Пулсира моето сърце.
Търся теб и те откривам
в китно, мъничко селце...

Откриваш ме и ме поглеждаш -
литва песенна дъга.
Събуждат се заспали чувства -
бяла пеперуда в утринта...

Настроение

Слънцето, луната и звездите,
сбират вибрациите в мен
и нова песен жива,
претворявам в този ден.

Звучите небесни в мен извира
като чиста, изворна вода.
Гласът ми звънък пак отлита,
докосва твоята душа.

Докосва сетивата и отеква,
камбанен звън и и детски смях.
Земята плодородна диша
и ражда благороден грях.

Слънца изгряват и докосват,
въздух, огън и вода
и само вятърът в стъклата
рисува багрите на моята душа

.

Лятна любов

Навън е пусто...Мараня...
Прижулва юнско слънце...
Слезе ниско до морската вода,
в миг прегърна ни душите.

Успя за малко да погледне,
след себе си дивното море.
Намигна тихо на вълните,
навън – горещо пладне...

Плажът препечен до златисто,
загъва го морската ни дълбина.
Децата закачливо пръскат,
на воля морската вода.

Лято е...Немее всичко
пред тази дивна красота.
Плуват кораби ...Делфини...
Гларуси рисуват със криле Света.

Докосни ме лято с устни,
С топли устни от зора!
Онемяла да заспивам още,
в тази лятна мараня.

Прегърни ме, топло лято
със воал от кадифе!
Прегърни ме и люби ме
с нежни ласки на дете...

Пусто е ...Навън притихна...
Дъждовните сълзи целунаха Света.
Сляха се вълните морски,
морето тихичко запя...

Пусто е ...Дъждът наднича.
Отлитна облак ...Просветля...
Усмихна се отново слънчев
денят докосна тихо вечерта...

Навън е пусто...Няма мараня...
Слънцето отиде си спокойно...
Дъждът отново заваля...
Пречисти моята душа от злато...

Дъга от песен

Ще се превърна в дъга от песен,
от цветовете на Света,
и тихо ще догонвам златокоса есен
с пожълтели листи и парченца от тъга.

Ще се превърна в цвят от люляк,
отронена сълза и вик в нощта,
и майчина прегръдка вечер,
и дете във скута и сега.

От пролетта цветята ще събирам.
Ще докосвам изгреви, слънца.
Ще прегръщам, и вълните
и музиката от Света.

Ще летя, ще пея, ще мечтая,
по – различна отпреди,
а везаната кърпа е магия,
докосва душата ми в зори..

Коприената риза ще обличам.
Ще целувам аз Света.
Ще пея песни и щастлива,
омагьосана, но истинска жена...

Завръщане от миналото

Върни ме в листопадна есен,
с пожълтели кехлибари от зора.
Събери в шепи необятни
изгреви и младостта.

Превърни ме в стон и песен,
с мед заливай моята душа.
Върху отронен лист ме нарисуй,
устните изпивай в утринта...

Обичай ме и нежно, и с мълчание,
палитра да съм в твоята душа.
Цветове във дъга събираме
в отворен прозорец към Света.

Върни ме ти във зимна вечер,
с побелели и затрупани в снега
две сълзи, отронили се нощем,
сбъднали детската мечта ...

Белоснежна тишина

Една топла есенна вечер,
докосна моя свят сега.
Една топла есенна забрава,
търси твоята душа.

Къде си, моя зима бяла,
покрила свежите цветя?
Къде си, моя китна забрава,
събудила във мене обичта?

Чакам те все още неизпята,
белоснежна тишина,
прегърнала парченца от Земята,
наричам я - моята страна!

Моята България!

Моите слова

Мечтите си върху пианото забравих.
Клавишите отекват у дома .
Мелодии неznайни и любими,
гласът ми полетява...Аз горя.
Уморена, клавишите докосвам,
отмерват те моята съдба –
„Ромео и Жулиета” и „Авлига...”
припявам тихо през нощта.
Завързвам нотите на всички песни,
с тънка нишка от сребро.
Вибрации и стонове горещи,
съдбовна среща някъде, защо?
Защо забравих моите надежди?
Защо клавишите самотни са сега?
Отекват, чакат ме с въпроси,
мен и моите слова...
Мечтите си върху пианото забравих.
Завързах нотите и нечий слова.
Вибрации и стонове среднощни,
гласът ми полетява...Аз горя.
Стиховете ми се сливат с песни.
Раждат се нови върхове.
Летя и дишам без въпроси,
погалена от въздух и море.

Търновград – завръщам се при теб!

Завръщам се при тебе с любов,
град вековен под звездите.
История събирам в един живот,
в една сълза от лист отронен.
Вдишвам и усещам въздуха ти аз,
ритъма на любовта от тебе.
Самотен пътник и жена – мечта,
погалват те с усмивка и със поглед.
По калдаръмените улици вървят
и търсят красотата твоя,
и конниците, бялата скала,
и Янтра, крепостта обвила.
Сънувам твоите слънца,
огрели те през вековете.
Появя вятърът в стъкла
и чувам песента на боговете.
Мълчание и унес в теб горят.
Природата обвива те с воали.
Въздухът - и нежност, и тъга,
събират се във стих и песен...

Сезоните

Несресани облаци плуват в душат ми.
Потъват незнайно в някой квартал.
Комините тъжно докосват асфалтите.
Светът объркан превръща се в кал.

Срутени покриви, кинджал и събуждане.
Изгреви нови, замръква градът.
Тръгват сами по непознати улици,
а дъждът босоног събужда смеха.

И няма въпроси палави, объркани,
съдбовни срещи, раздели и мъст.
Скриват се нейде нахални клюкарките,
отговори търсят на кръстопът.

Сезоните сменят се, преплитат се думите.
Омагьосани кръгове завъртат света.
Повтарят се думите и някак измръзнали
телата превръщат се в прегръдка и пръст.

И някак различна, самотна и съдница,
съдбата преследва ни и ни гори .
Запалваме огън и молим насъщния –
здраве да дава, дори да боли...

Скъсани спомени

Скъсани спомени натежават в душата.
Разпилява се в ритъм листопаден парфюм.
Есен тъжна притвяря прозорците,
мисли смутени се оглеждат във филм.

Полетяват птиците – отронени листи.
Тъжни звуци и плач на дете .
Отлитна надеждата, някак намръщени
гладни хиени край мене кръжат.

Плътта е красива и очите се впиват.
Забиват в душата челюст и мъст.
Рани дълбоки остават в душата,
а няма никой разпънат на кръст.

Стръкче нежност поклъва в душата.
Глътка вечност и смях на дете.
Отново пролет, пролет бяла е,
прегръщат ме топли, любящи ръце.

Забравени залези

Забравени залези изплуват в душата ми.
Събудени спомени , прилив и зов.
Прелитат над нас самотните гларуси.
Ти си до мен, закъсняла любов.

Вълните прегръщат, догонват скалите.
Пенлива водата целува брега.
Звънлива песен на вятър омайва ни.
Погалва душите ни морският град.

И думите някъде забързано гонят се.
Мълчание в нас заключва смеха .
И шепот, и полъх, и залез загърбва ни .
Пристиъква тихо , тихо нощта...

Прегръща ни тя със своята дреха.
Воал, кадифе с безбройни звезди.
Луната изгрява, докосва душите ни.
И пътят е сам, а ние мълчим...

Забравени залези отронват усмивките.
Събудени спомени и вик на дете.
Душите, някъде забързано гонят се.
Пътят е сам, а ние горим....

Преоткривам те

На Зорница

Преоткривам те в капчица дъждовна.
Преоткривам те в отронен лист.
Събуждам се и тебе търся –
глътка вечност за живот.

И раждам те с обич и със болка.
Лъчите слънчеви огряват те сега.
Прегръщам въздуха, простора
и в тебе виждам моята съдба.

Жадувана и чакана отдавна!
Прегръщам те с майчината топлина.
Целувам те и благославям:
„Бъди щастлива на света ! „

Слънца в очите

На Свилен

Слънца в очите ли изгряват
в един прекрасен, детски свят?
Предчувствие и дар в отплата
в този юнски топъл час...

И ритмите отекват във душата,
звънят камбани и бащини слова:
„Бъди достоен, сине, на Земята,
пътят твой е моята съдба!”

Ухание на пролети

Разцъфнаха макове и неродени треви.
По пътя пътувам с трепети.
Твоя ден целунах със стих
и потънах ,потънах в нощите...

Разцъфнаха люляци и птица запя.
Реката пенлива докосна ни .
Моя ден, твоята душа
и ухае, ухае на пролети.

Разпръснах звуци и нова дъга.
Дъждът поръси ни с песните.
Сълзите се сляха в целувка една,
ах, копнея те, копнея те още...

В заключение

Превърнах оковите на живота в малки халки.
Претопих ги и си направих наниз - огърлица от
бисерни сълзи.

Те ми напомнят моето минало,отлитнало като
полъх на вятър, докоснал моята женска душа,
изсушил сълзите от нея и погалил лицето ми с
невидима ръка .

Невидима за чужди погледи и помислих, че
пътешествието ми е достигнало своя край! Но, уви!

Пътят към щастието сега ми предстои – дълъг,
още по- труден,но изпълнен с приятели , даряващи ме
със сила за живот и нов смисъл., за да заживея отново
и отново.

Отново с изгрева на утрешния ден, когато Светът
се събужда, докоснат от един топъл лъч и окъпан от
сълзите на росата, оставила дيريا по тревите и
чимширите.

Природата се събужда, съвършена като
скъпоценен камък, шлифован от Всемира!

Сърцето ми е пречистено! Душата ми се е родила
отново!

Съдържание

1.Лясковец.....	3
2.Пред портрета на Левски.....	4
3.130 лета свобода и победа.....	5
4.Търновград.....	6
5.Търновската царица.....	7
6.Конските копита.....	8
7.О, Родино!.....	9
8.Божествена сълза.....	10
9.Палитра.....	11
10.Умиращ и раждащ.....	12
11.В памет на Петя Дубарова.....	13
12.Завръщане.....	14
13.Усещане за живот.....	15
14.Огнен танц.....	16
15.Танц върху жарава.....	17
16.Медена камбана.....	18
17.Заглъхват камбани.....	19
18.Нестинарка.....	20
19.Нестинарски танц.....	21
20.Подарена обич.....	22
21.Песента на шурците.....	23
22.Нанизи.....	24
23.Летни кръговрати.....	25
24.Есен.....	26
25.Сбъдната поличба.....	27
26.Рана съм.....	28

27. Пъстроцветие.....	29
28. От ветровете.....	30
29. Не прося обич.....	31
30. Докоснато предчувствие.....	32
31. Летни спомени.....	33
32. Прошепнати думи.....	34
33. Отпита нежност.....	35
34. Вървя към твоето мълчание.....	36
35. Нощем с белите коне.....	37
36. Моят свят олтар.....	38
37. Времето тик – така.....	39
38. Белота.....	40
39. Звезда в сърцето.....	42
40. Палитра от вдъхновения.....	43
41. Жива вода.....	44
42. Песента ми се накичи.....	45
43. Влюбен стих.....	46
44. През гората , либе , аз ще дойда.....	47
45. Първо либе.....	48
46. Кукувица – бродница.....	49
47. Тежка сватба.....	50
48. Танц като вода.....	51
49. Самодивско хоро.....	52
50. Танцуват орисници танца.....	53
51. Кутията със старите мечти.....	54
52. Всеки щрих.....	55
53. Писмо до татко.....	56

54.Бесънните нощи на мама.....	57
55.От съня на нощни пеперуди.....	58
56.Настроение.....	59
57.Лятна любов.....	60
58.Дъга от песен.....	62
59.Завръщане от миналото.....	63
60.Белоснежна тишина.....	64
61.Моите слова.....	65
62.Търновград- завръщам се при теб!..	66
63 .Сезоните.....	67
64.Скъсани спомени.....	68
65.Забравени залези.....	69
66.Преоткривам те.....	70
67.Слънца в очите.....	71
68.Ухание на пролети.....	72
69.В заключение.....	73
70.Съдържание.....	74

Галина Москова
Божествено докосване
Българска поезия
Първо издание

Редактор: Росица Петрова
Предпечатна подготовка и художествен дизайн:
Вася Николова

Издава: Читалище „Напредък – 1870”
град Лясковец